

Nederlands Bijbelstudie Circulaire

33-ste jaargang nummer 1

april 2023

De Gemeente & de Opneming

door Dr Henry C. Thiessen, 1941

De oplevende belangstelling in de Bijbelse profetieën heeft in de Gemeente gedurende de laatste halve eeuw of nog langer, de leer der tweede komst van Christus hersteld. Maar tevens vloeiden hieruit vele verschillende uitleggingen voort wat betreft de details die met deze gebeurtenis verband houden.

De Gemeente is reeds voor een groot deel teruggekeerd tot de premillennialistische opvatting van Christus' wederkomst (de komst des Heeren vóór het duizendjarig rijk), maar er is onder de pre-millennialisten nog verschil van opvatting over het tijdstip van Christus' wederkomst in verband met de grote verdrukking.

Hoewel het merendeel waarschijnlijk zal blijven geloven dat de Gemeente zal worden weggenomen vóór de grote verdrukking, is er juist nu een opleving van de leer dat de Gemeente door de grote verdrukking zal moeten gaan. Sommigen nemen hierover een tussenliggend standpunt in en leren dat de Gemeente slechts door de eerste helft van de verdrukking zal gaan. Hieraan moet worden toegevoegd dat

sommigen geloven in een gedeeltelijke opneming, namelijk van de gelovigen die geestelijk gerijpt zijn, terwijl de "on-geestelijke" gelovigen op de aarde zullen blijven om de ure der beproeving te doorstaan.

Wat is de Grote Verdrukking?

Laat ons voor wij verder gaan met de bespreking van dit onderwerp, in het kort nagaan wat wordt bedoeld met zowel de grote verdrukking als de Gemeente. Met deze verdrukking bedoelen wij een bepaalde tijdsperiode van ongeëvenaarde beroering en smart op de aarde. In Dan.12:1 wordt van deze tijd gesproken als van "een tijd der benauwdheid, als er niet geweest is, sinds dat er een volk geweest is, tot op diezelfde tijd toe".

In Mat.24:21-29 wordt deze periode beschreven als "grote verdrukking, hoedanige niet is geweest van het begin der wereld tot nu toe, en ook niet zijn zal". Op.3:10 spreekt van "de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken die op de aarde wonen". En in Op.7:14 lezen we van een grote schare die gekomen was "uit de grote verdrukking".

In het Oude Testament wordt gesproken van "een tijd van benauwdheid voor Jakob", ^{Jer. 30:4-7} en de tijd van Gods "bezoeking" over de inwoners der aarde. ^{Jes. 24:17-21; 26:20; 34:1-3; Zach.14:1-3}

Nergens wordt ons nauwkeurig beschreven hoe lang deze periode zal duren, maar er zijn enkele aanwijzingen naar een tijdsperiode van zeven jaren. Dit maken wij hoofdzakelijk op uit het feit dat een "week" in Dan.9:24-27 zeven jaren is. De negenenzestigste jaarweek in deze profetie is geëindigd met de kruisiging van Christus en de zeventigste week is nog niet vervuld; daaruit leiden wij af dat ook deze week zeven jaren zal omvatten. In die "week" is de periode der grote verdrukking. Hiermede is in overeenstemming dat op andere plaatsen een helft van deze periode ^{Dan.9:27} is aangeduid als "een tijd, tijden en een halve tijd"; ^{Dan.7:25; 12:7; Op.12:14} als "twee en veertig maanden"; ^{Op.11:2; 13:5} en als "twaalfhonderdzestig dagen". ^{Op.11:3; 12:6; Dan.12:11, 12} Wij kunnen deze kwestie nu niet gaan bespreken; verschil van mening omtrent deze gevolgtrekking heeft gelukkig geen invloed op de inhoud van onze beschouwing.

Gedurende de periode der verdrukking zal een vroeger wereldrijk zijn hersteld, hoewel het niet noodzakelijk is er aan vast te houden dat dit toekomstige rijk precies dezelfde grenzen zal hebben als dat uit de geschiedenis. Het "beest" zal regeren over dit rijk, daarin bijgestaan door de "valse profeet". In het begin zal de officiële eenheidsreligie, voorgesteld door de hoer, ^{Op.17:1-17} het beest regeren. Johannes zag dit in het visioen van de vrouw op het scharlakenrode beest. ^{Op.17:3} Na een tijd, misschien in het midden van de periode, zullen de tien verbonden koningen samen met het beest de "vrouw" ontzetten uit haar religieuze opperheerschap. Daarna zal het beest eisen dat de gehele wereld hem aanbidt. De valse profeet zal er door middel van maatschappelijke boycot en geestelijke misleiding voor zorgen, dat dit bevel wordt uitgevoerd. ^{Op.13:11-17; 2Thes.2:9-12} Een grote vervolging zal uitbreken tegen de heiligen die gedurende die periode tot Christus zullen zijn gekomen en velen zullen worden gedood. De tegenstand zal zich in het bijzonder keren tegen de Joden, waarvan velen dan zullen zijn teruggekeerd in Palestina. Satan zelf zal op de aarde worden geworpen en trachten de Joden te verdelgen. ^{Op.12:7-17} Hij zal de volkeren der aarde aanzetten om zich te vergaderen voor de strijd bij Armageddon. ^{Op.16:12-16} Wanneer deze volken op het punt schijnen Israël te vernietigen, zal Christus wederkomen en Zijn volk verlossen. ^{Zach.14:1-5}

Aldus zal na een periode van ongevenaarde verdrukking Jezus Christus als de Koning der koningen verschijnen en de regering over deze wereld overnemen. In deze weinige woorden hebben wij de omtrek geschetst van de Schriftuurlijke leer aangaande de grote verdrukking.

Wat is de Gemeente?

Met de Gemeente bedoelen wij niet het christendom of de officiële kerk. De Heere Jezus schildert ons deze vermenging van de ware en de naam-christenen in de gelijkenissen van de tarwe en het onkruid, de wijze en de dwaze maagden, enz.. Onder de Gemeente verstaan wij in dit verband het gehele lichaam van Gods volk in deze bedeling. Christus sprak van de Gemeente als nog toekomstig. Hij zei dat Hij haar zou bouwen, en dat de poorten van het dodenrijk (Grieks: hades) haar niet zouden overweldigen. ^{Mat.16:18}

Paulus zag de Gemeente als een alle gelovigen insluitend geheel, toen hij zei dat hij de Gemeente had vervolgd, ^{1Kor.15:9; Gal.1:13; Fil.3:6; Hand.8:3} en toen hij zijn

diepzinnige gedachten ontvouwde betreffende de Gemeente. Hij zei dat Christus het Hoofd der Gemeente is; ^{Ef.1:22, 5:23; Kol.1:18} dat Hij haar liefgehad

heeft en Zichzelf voor haar heeft overgegeven; ^{Ef.5:25} dat Hij haar reinigt om haar zichzelf heerlijk voor te stellen. ^{Ef.5:26, 27}

Dat de apostel Paulus de Gemeente zag als bestaande uit alle kinderen Gods, wordt ook duidelijk uit de beelden die hij voor de Gemeente gebruikt. Hij stelt haar voor als Gods

gebouw; ^{1Kor.3:9; Ef.2:19-22; 1Tim.3:15} en als het lichaam van Christus. ^{Ef.1:23; Kol.1:24}

Het is deze algemene Gemeente of Kerk, waarin God heeft gesteld "ten eerste apostelen, ten tweede profeten, ten derde leraars". ^{1Kor.12:28}

En het is de ware Gemeente Gods die aan de overheden en machten in de hemel "de veelvuldige wijsheid Gods" bekend maakt. ^{Ef.3:10}

Al deze getuigenissen wijzen er op, dat de Schrift de Gemeente voorstelt als uitsluitend bestaande uit het ware volk van God.

In de brief aan de Hebreëen 12:23 wordt deze grote vergadering van gelovigen genoemd "de gemeente der eerstgeborenen, die in de hemelen opgeschreven zijn".

Onze vraag is nu: Zal de Gemeente - het lichaam der ware gelovigen in deze tijd - door de grote verdrukking moeten gaan? De vraag is niet of aan de ware Kerk alle verdrukking bespaard zal blijven, maar of zij zal worden opgenomen om de Heere te ontmoeten vóór de aanvang van de periode der verdrukking, hierboven in 't kort beschreven.

Het getuigenis der eerste christenen.

Met het oog op de verschillende tegenwoordig gangbare leringen, de ernst van de tijd waarin wij leven, maar het allermeeest ter oorzake van de betekenis van deze kwestie voor het geloof in het ophanden zijn van Jezus' wederkomst, behoren wij over dit onderwerp opnieuw de Schrift te onderzoeken. Dit is te meer noodzakelijk wegens het

feit dat in de laatste tijden sommige schrijvers een overdreven waarde zijn gaan hechten aan het getuigenis over deze leer of het gemis daarvan in de oude christelijke geschriften.

Er wordt bijvoorbeeld verklaard dat er in de gehele christelijke literatuur van de vroegste tijden tot het einde der 18de eeuw geen zinspeling is op een opneming vóór de grote verdrukking, en dat deze leer eerst ontstond in het eerste deel der negentiende eeuw, in verband met een beweging om het spreken in tongen enz. te herstellen. Aan de Plymouth Broeders is ten laste gelegd, dat zij deze zgn. nieuwe leer verspreid hebben, waarvan men verlangt dat wij haar als ketterij zullen beschouwen.

Wij zullen deze geschriften hier niet bespreken, doch onze gronden in het kort samenvatten. In de getuigenissen van de kerkvaders heerst omtrent dit onderwerp een bijna volslagen stilzwijgen. Zij spreken herhaalde malen van verdrukkingen, maar zeer zelden van een toekomstige periode, bekend als de verdrukking. Dit is zonder twijfel te wijten aan het feit, dat de Gemeente in de tweede en derde eeuw door de grote Romeinse vervolgingen is gegaan, en zich over een toekomstige periode van verdrukking niet veel bekommerd heeft. Misschien begreep zij de juiste aard van die periode niet. Men krijgt de indruk dat de gelovigen in die dagen hun vervolgingen vereenzelvigden met de voorzegde periode der grote verdrukking.

Het is evenwel duidelijk dat zij niet alleen vasthielden aan de pre-millennialistische opvatting over Christus' komst, maar ook die komst als zeer nabij beschouwden. De Heere Jezus had hen geleerd Zijn wederkomst elk oogenblik te verwachten, en daarom zagen zij in hun dagen al uit naar Zijn komst. En dat niet alleen, zij leerden ook dat Zijn persoonlijke wederkomst onmiddellijk zou zijn, d.w.z. niet verbonden zou wezen aan andere gebeurtenissen. Slechts de Alexandrijnen bestreden deze waarheid; doch deze vadersen wezen ook andere fundamentele leerstukken af. Daarom kunnen wij zeggen dat de eerste Gemeente leefde in een voortdurende verwachting van haar Heere, en daardoor geen belangstelling had voor de mogelijkheid van een periode van verdrukking in de toekomst. Wel schijnt er gezinspeeld te worden op de mogelijkheid om voor de periode der grote verdrukking te worden bewaard, nl. in de Herderlijke brief van Hermas, geschreven tussen 100 en 120 na Chr. Het twisten over het stilzwijgen dezer schrijvers is wel beschouwd verkeerd te noemen.

De historische ontwikkeling.

Het is dan ook niet vreemd, dat de oudvaders na het concilie van Nicéa en die van de middeleeuwen zwijgen over de opneming der Gemeente vóór de grote verdrukking. Met de opkomst van keizer Constantijn en de Staatskerk keerde de Gemeente zich tot de zgn. vergeestelijking der profetieën, die betrekking hebben op Christus' wederkomst. Het voorbeeld van Orige-

nes was voor deze richting niet weinig aansprakelijk. In zijn mening dat er geen duizendjarig rijk op aarde zal komen, werd hij gevolgd door Hieronymus en Augustinus.

In 373 veroordeelde het concilie van Rome onder Damasus het chiliasme, dat door de Rooms Katholieke kerk sindsdien als een ketterij werd beschouwd. De waarheid werd evenwel gedurende de middeleeuwen niet volkomen uitgeroeid, doch staande gehouden door de weinige gelovigen, die zich afzijdig hielden van de Roomse kerk. Het is natuurlijk duidelijk, dat mét de ontkenning van het waarachtige leerstuk van het duizendjarig rijk de leer over de grote verdrukking ook moet vallen.

Met de reformatie begon men ook weer de leer omtrent Christus' wederkomst te erkennen. Dr Haldeman noemt Luther, Melancton, Calvijn en Knox als gelovigen in de spoedige wederkomst van onze Heere Jezus Christus. In het laatst der zeventiende en het begin der achttiende eeuw herstelde Daniël Whitby, een Arminiaan, echter de uitlegkundige methode van Origenes, maar noemde deze een "nieuwe onderstelling". Hij leerde dat alle beloften aangaande het Koninkrijk in geestelijke en allegorische zin moesten worden verstaan. Men noemt hem vaak de vader van het moderne post-millennialisme.

Doch er is een terugkeer gekomen tot de opvatting van de eerste Gemeente. Charles Wesley, Isaac Watts, Bengel,

Lange, Godet, Ellicott, Trench, Alford, de gebroeders Bonar, en de meeste vooraanstaande evangelisten der vorige en tegenwoordige generatie hebben het pre-millennialistische standpunt tot het hunne gemaakt.

Hierdoor wordt ons duidelijk dat de waarheid van Christus' wederkomst geen algemene hoop was voor de Gemeente ten tijde van Constantijn tot de reformatie. Het is daarom ook geen wonder, dat wij in de geschriften uit die tijd niets vinden over de opneming der Gemeente en haar bewaring uit de grote verdrukking. De Hervormers keerden terug tot de leer van Christus' wederkomst, maar omdat zij zo sterk de nadruk legden op de rechtvaardiging door het geloof, zulks tegenover de desbetreffende Roomse dwaalleer, gaven zij zichzelf niet genoeg moeite om de leer omtrent de wederkomst des Heeren tot ontwikkeling te brengen.

Vanzelfsprekend hebben zij ons dus over dit onderwerp geen geschriften nagelaten. Pas in latere tijden vinden we de waarheid omtrent Jezus' wederkomst weer op zijn rechte plaats in de Gemeente. Daarom werden eerst in onze dagen de Schriften weer nauwgezet bestudeerd met betrekking tot de grote verdrukking.

Het is voor de ware gelovigen nauwelijks noodzakelijk er aan te worden herinnerd dat de christelijke leer is gebaseerd op de Schrift en niet op hetgeen vorige generaties al dan niet geloofden. Met het nodige respect voor

hetgeen aan de Gemeente is nagelaten door godsmannen uit het verleden, moeten wij toch bedenken dat de Bijbel onze enige autoriteit is inzake de leer.

Wij geloven dat de H. Schrift leert, dat door Gods genade de Gemeente vóór de verdrukking zal worden opgenomen om haar Heere te ontmoeten in de lucht. Het bewijs daarvoor is overvloedig. Eén punt op zichzelf kan geen afdoend bewijs zijn voor onze bewering, doch wanneer alle feiten worden saamgevat, kan er geen twijfel bestaan dat dit de leer der Schriften is. Laat ons deze bewijzen onderzoeken.

De belofte aan Filadelfia

Deze belofte vinden wij in Op.3:10: "Omdat gij het woord Mijner lijdzaamheid bewaard hebt, zo zal Ik ook u bewaren uit de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal om te verzoeken die op de aarde wonen". Maar hier rijzen dadelijk vragen op. Hoe kan een belofte, die gegeven werd aan een bepaalde Gemeente, enige betekenis hebben voor een andere? Indien wij al toestemmen dat deze tekst de volkomen bewaring leert uit de ure der verzoeking die over de gehele wereld komen zal, is dan daarmee aangetoond, dat deze belofte van toepassing is op de Gemeente die ten tijde van Jezus' wederkomst op aarde zal zijn?

Men kan veilig aannemen dat in een boek, zó vol van symbolen als het boek Openbaring, de gemeenten in hoofdstuk 2 en 3 een veelvuldige betekenis

hebben. Het is waar, dat deze zeven brieven werden gericht en gezonden aan zeven plaatselijke gemeenten in de westelijkste provincie van Klein Azië. Wij behoeven niet over het hoofd te zien, dat zij rechtstreeks bestemd waren voor de toenmalige zeven gemeenten, die behoefte hadden aan deze woorden van waarschuwing, bemoediging en aansporing.

Deze gemeenten waren echter ook een afschaduwing van zeven typen van gemeenten, die in elke eeuw kunnen gevonden worden. Er is altijd een Efeze-, Smyrna-, Pergamus-, zelfs een Laodicea-gemeentetype geweest. Eveneens symboliseren deze gemeenten zeven typen van christenen, die in alle tijden en op alle plaatsen kunnen worden gevonden.

Maar het kan nauwelijks worden betwijfeld dat deze gemeenten ook een profetische betekenis hebben, d.w.z.: zij vertegenwoordigen de belijdende kerk vanaf Pinksteren tot de dag van Christus' wederkomst in zeven achtereenvolgende tijdvakken. Met de belijdende kerk bedoelen wij zowel degenen die een waarachtig geloofsleven hebben, als hen die niets dan uiterlijke belijders zijn. Let op verschillende dingen ten bewijze hiervan.

We hebben ten eerste het symbolische getal zeven. Er waren toentertijd méér dan zeven gemeenten in deze provincie van Klein-Azië (er was er ook een in Hiërapolis en Kolosse), doch slechts deze zeven worden toegesproken.

Had geen van de andere gemeenten een woord van waarschuwing, be-

moediging of aansporing nodig? Het schijnt ons dat deze zeven waren gekozen om hun karakter en omstandigheden. Zelfs de volgorde waarin zij worden voorgesteld, is opmerkelijk. Aannemende dat zij genoemd worden in de volgorde, in welke de bode reisde toen hij de brieven bezorgde, staan we toch voor de vraag waarom hij deze rondreis niet in omgekeerde richting maakte.

Verder merken wij op dat er een "verborgenheid" is zowel in verband met de zeven kandelaren als met de zeven sterren. De Engelse vertaling verduistert hier enigszins de bedoeling. Charles vertaalt Op.1:20 als volgt: "De verborgenheid der zeven sterren, die gij gezien hebt in (lett.: op) Mijn rechterhand, en van de zeven gouden kandelaren, de zeven sterren zijn...." enz. Er is dus een tweevoudig mysterie: dat der "zeven sterren" en dat der "zeven gouden kandelaren". Noch de Amerikaanse Standaard Vertaling, noch de Nederlandse Statenvertaling en Nieuwe Vertaling laten deze dubbele verborgenheid echter uitkomen. In deze vertalingen is geen verborgenheid in verband met de kandelaren, in zoverre zij de zeven gemeenten van Klein-Azië vertegenwoordigen. Symboliek van deze aard komt te dikwijls voor in de Openbaring, om op zichzelf beschouwd te kunnen worden als een mysterie. Daar moet een verborgen bedoeling voor zijn. Dr. Seiss zegt dat deze gemeenten "zeven fazen of perioden van de kerkgeschiedenis vertegenwoordigen, reikend van de tijd der apostelen tot de wederkomst

van Christus, waarvan de eigenschappen gedeeltelijk zijn voortgezet in de namen der gemeenten, maar meer volledig in de brieven die aan hen gericht zijn".

En tenslotte zijn de eigenschappen van deze gemeenten ook in chronologische volgorde terug te vinden in de historie der Kerk.

De gemeente in Efeze komt overeen met de apostolische gemeente.

De gemeente van Smyrna vindt haar tegenhanger in de kerk der martelaren in de tweede en derde eeuw.

De gemeente in Pergamos vertegenwoordigt de staatskerk, beginnende bij Constantijn en voortdurende tot het einde dezer bedeling.

De gemeente van Thyatira vertoont de hoofdtrekken van de pauselijke kerk, van Gregorius de Grote tot aan het einde.

De gemeente van Sardis is een beeld van de kerk der reformatie, beginnende bij de zestiende eeuw.

De gemeente in Filadelfia vertoont de eigenschappen van de zendingsgemeente, vanaf de opkomst der nieuwe zending onder William Carey.

En de gemeente van Laodicea schildert de afvallige kerk der laatste dagen.

Wij kunnen deze brieven niet uitvoerig behandelen, maar voor hem die gelooft in de volledige inspiratie van de Schrift en de bijzonderheden bestudeert, schijnen de overeenkomsten tussen deze gemeenten en de achterenvolgende perioden der kerkgeschiedenis te opmerkelijk, om louter

toevallig te kunnen zijn. Hij gaat heen met de overtuiging dat de sleutel zó volmaakt past op het slot, dat het de juiste sleutel moet zijn.

Dr. Ironside bewijst dit met het voorbeeld van enige mensen, die rondsnoefden in een oud kasteel. Zij kwamen bij een deur die stevig op slot zat. De ene sleutel na de andere werd geprobeerd, maar niet een ontsloot de deur. Tenslotte gebruikten zij een eigenaardige oude sleutel, en dadelijk ging de deur open. Zij hadden beslist gelijk, toen zij zeiden: "Deze sleutel was bestemd voor dit slot".

Indien wij deze opvatting over de zeven brieven aanvaarden, hebben wij hier een zeer belangrijke onderwijzing wat betreft de tijd van de opening der Gemeente. Het wordt dan duidelijk dat wij ons nu bevinden in de kerkelijke periode, die is afgebeeld door de gemeente van Filadelfia. De gemeente van Laodicea typeert kennelijk het afvallige deel van het christendom, en neemt in onze dagen reeds een zeer duidelijke vorm aan. Op grond van deze feiten mogen wij zeggen, dat aan de gemeente van Filadelfia is beloofd dat zij de grote verdrukking zal ontgaan, doch de gemeente van Laodicea zal door Christus worden afgewezen en deze vreselijke periode moeten doorstaan.

Maar laat ons de vertaling van de belofte, die aan deze gemeente is gedaan, nauwkeurig onderzoeken. Alford toont aan dat deze ure van beproeving verwijst naar de toekomstige periode der

verdrukking. In het weerleggen van zekere andere uitleggingen zegt hij: "De vertalers zijn hier in vele gevallen afgeweken van de duidelijke bedoeling, en hebben getracht de ure der verzoeking te vereenzelvigen met de verschillende perioden van beproeving en vervolging der Kerk; een wijze van vertalen, die haar eigen weerlegging in zich draagt door de bewoording van de tekst".

Veronderstellende dat de gemeente van Filadelfia de zendingsgemeente vertegenwoordigt en dat de "ure der verzoeking" ziet op de toekomstige verdrukking, is het nodig de volgende woorden te onderzoeken: "Zo zal Ik ook u bewaren uit de ure der verzoeking". Meer in het bijzonder wensen wij te weten wat de bedoeling is van het werkwoord "tereso" (zal bewaren), en van het voorzetsel "ek" (uit). Alford zegt "dat het voorzetsel "ek" betekent: "uit het midden van", maar of het een bewaring zal zijn door onvatbaarheid voor de verzoeking, of door het veilig geleiden door deze verdrukking heen, wordt door het voorzetsel niet duidelijk omschreven". Hij gaat voort met te zeggen dat de onderscheiding welke Duesterdick poogde te maken tussen "terein ek" en "terein apo", niet veilig kan worden gehandhaafd, omdat, gelijk hij juist opmerkt, het niet gemakkelijk te zien is dat wij in Joh.17:15 ("maar dat Gij hen bewaart van de boze") het eerste (terein ek) lezen, en in Jak.1:27 ("en zichzelf onbesmet bewaren van de wereld") het tweede (terein apo) lezen. De eerste tekst houdt in een ongedeed gaan

door het boze, terwijl de tweede een volkomen onvatbaarheid daarvoor inhoudt. Hij vervolgt: "Dit laatste kunnen wij toestemmen, maar is het niet evenzeer waar in het andere geval?" Aldus toont Alford aan dat deze twee uitdrukkingen grammaticaal dezelfde betekenis kunnen hebben, zodat Op.3:10 kan bedoelen: "ongedeerd gaan door het kwade", en niet: "volkomen onvatbaar zijn er voor". Alforde eigen voorkeur voor de eerste van deze alternatieven heeft niets te doen met de grammatica van de uitzetting. Moffatt stemt eveneens toe, dat de grammatica de opvatting toelaat van een absolute onvatbaarheid voor de verzoeking tijdens de bedoelde periode. Andere geleerden zeggen hetzelfde, wat betreft het voorzetsel "ek" (uit, van). Buttman-Thayer zegt dat "ek" en "apo" vaak dienen om een en dezelfde verhouding aan te duiden en verwijst naar Joh.17:15; Hand.15:29; Op.3:10, als voorbeelden van gebruik in deze zin, Abbott betwijfelt "of in de Septuaginta en bij Johannes het woord "ek", wanneer het wordt gebruikt met "sozo" en "tereso" (d.i. met de werkwoorden "verlossen" en "bewaren") altijd inhoudt een vroeger bestaan in de boosheden, van welke men is verlost". Westcott zegt betreffende "ek sozo" (redden uit), dat dit "niet noodzakelijkerwijs behoeft in te houden dat hetgeen waaruit bevrijding werd toegezegd, werkelijk werd ervaren, zie 2Kor.1:10 hoewel zulks gewoonlijk wel het geval is." Joh.12:27 Ingelijks lezen we in 1Thes.1:10 dat Jezus ons verlost van (of uit: ek) "de toekomstige

toorn". Dit kan nauwelijks duiden op een bescherming tijdens of in de toorn; het moet betekenen een vrijwaring er voor. Het zal dan blijken dat het voorzetsel "van" kan worden opgevat in de betekenis van een volkomen vrijwaring voor hetgeen is voorzeggd. Het is duidelijk dat het tekstverband en andere getuigenissen in de Schrift deze verklaring eisen. Wat het tekstverband betreft, dient er op gelet dat de belofte niet alleen inhoudt dat de gelovigen zullen worden bewaard voor de verzoeking, maar uit de ure der verzoeking, d.i. uit de periode der beproeving als zodanig, en niet slechts van de verdrukking gedurende de periode. En nogmaals, waarom zou de apostel hebben geschreven "ek tes horas" (uit de ure), waar hij gemakkelijk kon hebben geschreven "en tei horai" (in de ure), indien hij dat had bedoeld? Zekerlijk heeft de Geest Gods hem geleid om de juiste woorden te gebruiken.

Wij besluiten dus dat wij in deze tekst een belofte hebben dat de ware Gemeente zal worden weggenomen, vóór de ure der verzoeking begint en niet bloots een verzekering dat zij beschermd zal worden in deze ure. Het is vreemd dat sommige uitleggers, die toestemmen dat Op.3:10 leert dat de Gemeente niet door de grote verdrukking zal worden geteisterd, in dezelfde adem verklaren dat de vervolgingen en de marteldood in de Openbaring door de Gemeente zullen worden ondergaan! De consequentie eist dat zij een andere oplossing zoeken voor dit probleem.

De zeventigste week van daniel.

Bij ons onderzoek van de profetie der zeventig weken in Daniël 9:24 moeten wij er op letten, dat deze gehele periode te doen heeft met Daniëls (Joodse) volk en Daniëls heilige stad. Van de Gemeente des Nieuwen Testaments is hier in het geheel geen sprake. Wij kunnen niet volledig op deze zaak ingaan, maar wensden te wijzen op de feiten die op ons onderwerp betrekking hebben. Een week duidt op zeven jaren, en na zeven maal negenenzestig jaren moest de Messias worden "afgesneden". Dit betekent dat met welke datum wij deze profetische periode ook laten aanvangen, Jezus op aarde heeft geleefd gedurende het laatste deel van deze negenenzestig weken, want zij eindigen niet bij Zijn geboorte, maar bij Zijn dood. Tegen het einde van Zijn aardse leven sprak Jezus van de toekomstige bouw Zijner Gemeente, Mat.16:18; vgl. 18:17 hetgeen aantoont dat zij toen nog niet bestond. Deze Gemeente werd vijftig dagen na Christus' opstanding in de praktijk gevormd, dat is op de dag van het Pinksterfeest, door de doop met de Heilige Geest. Hand.1:4, 5; 2:1-4; 11:15-17; 1Kor.12:13

De Gemeente begon dus ná het einde der negenenzestigste week en vóór het begin der zeventigste week van Daniëls profetie. Na te hebben gezegd dat de Messias na negen en zestig weken zal worden afgesneden - ten onrechte vertaald met 'uitgeroeid' -, verklaart de engel Gabriël aan Daniël: "Een volk des vorsten, hetwelk komen zal, zal de stad en het heiligdom verderven,

en zijn einde zal zijn met een overstromende vloed en tot het einde toe zal er krijg zijn en vastelijk besloten verwoestingen." vs. 26

Dit alles wijst er op, dat tussen de negenenzestigste en de zeventigste week een lange tussenruimte ligt en dat de zeventigste week nog toekomstig is.

Indien de Gemeente niet bestond gedurende de profetische jaarweken die reeds vervuld zijn, hoe kunnen wij dan veronderstellen dat zij op aarde zal zijn gedurende de laatste week van zeven jaren die nog komen moet? Wij moeten er steeds aan denken dat al deze weken van Joodse aard zijn, zowel de nog toekomstige week, als die weken welke reeds tot het verleden behoren.

De uitleggers van het boek Openbaring die volhouden dat de Gemeente door de grote verdrukking zal gaan, verliezen het ware karakter der Gemeente uit het oog. Wanneer men ons zegt dat de martelaren in Op.6:9-11 en de ontelbare schare in Op.7:9, 10, vervolgens degenen die "hun leven niet liefgehad hebben tot de dood toe" in Op.12:11, alsmede zij die zalig genoemd worden indien zij "sterven in den Heere" in Op.14:13, met degenen die in Op.16:15 worden gewaarschuwd, allen tot de Gemeente behoren, is het duidelijk dat er geen zichtbaar onderscheid is tussen de Gemeente der tegenwoordige tijdsbedeling, en Gods volk in het verleden en in komende eeuwen.

Maar tenzij wij wensen terug te keren tot de allegorische uitlegging van de beloften aan Israël, en de aparte positie en roeping der Gemeente niet langer willen handhaven, kunnen wij zulk een verwarring van zaken die hun eigen plaats hebben niet goedkeuren.

Dit herinnert ons aan de allegorische of post-millennialistische schrijvers, die de Gemeente willen zien in het Oude Testament. Voor hen is alles de kerk: de berg Zion, Jeruzalem, Israël, Jakob, Efraïm, enz.

Tegenover deze methode van uitlegging handhaven wij, dat de zeventigste week van Daniël nog toekomstig is; dat daarin deze toekomstige periode der grote verdrukking is; dat de gebeurtenissen dezer periode worden beschreven in Op.6-19; dat de Gemeente met geen dezer weken iets te doen heeft; en dat deze zienswijze het fundament legt voor een consequente uitlegging van het boek Openbaring.

Wij zijn van mening dat de Gemeente in de praktijk is begonnen op de Pinksterdag, nadat de negenenzestigste week haar loop beëindigde, en dat de opnemings der Gemeente zal plaats vinden alvorens de zeventigste week en de daarin plaatsvindende oordelen der grote verdrukking beginnen.

De aard en het doel der verdrukking.

Zij die geloven dat de Gemeente door de grote verdrukking zal gaan, verstaan ook niet de ware aard en het doel dezer verdrukking. Zij beweren dat aangezien God toeliet dat de Gemeen-

te tijdens de tweede en derde eeuw werd vervolgd door het heidense Rome en gedurende de zestiende en zeventiende eeuw door het pauselijke Rome, wij daarom geen grond hebben om aan te nemen dat zij de vervolgingen der grote verdrukking zal ontgaan. Zó realistisch aanvaardt een schrijver het feit dat de Gemeente in die periode vervolging en marteldood zal moeten ondergaan, dat hij uitweidt over de wijze van uitvoering der oordelen. Hij zegt: "Het is opmerkelijk dat de enige vorm van marteldood, die genoemd wordt in verband met de grote verdrukking, de onthoofding is, welke een der snelste en minst pijnlijke wijzen van executie is, die een onmiddellijke dood ten gevolge heeft; het meest waarschijnlijke is dat deze executie zal worden uitgevoerd door de guillotine, naar het voorbeeld der miniatuurverdrukking van het schrikbewind gedurende de tijd der Franse commune." Hierop behoeven we slechts te antwoorden, dat wat ook het geval moge zijn inzake de pijnloosheid van de dood door onthoofding, zulk een standpunt ver verwijderd is van Paulus' woorden: "verwachtende de zalige hoop en verschijning der heerlijkheid van de grote God en onze Zaligmaker Jezus Christus". ^{Tit.2:13} Het moet ook worden gezegd dat het Franse schrikbewind, hoe vreselijk ook, geen nauwkeurige overeenkomst heeft met de verdrukking die nog komen moet.

Deze verklaring mag sommigen verbazen en zij zouden kunnen vragen of beide perioden niet worden gekenmerkt door wetteloosheid, goddeloos-

heid en bloedvergieting. Hierop antwoorden wij natuurlijk bevestigend. Het is echter onjuist om de grote verdrukking voornamelijk te zien als een tijd van de uitbreking van 's mensen grote goddeloosheid. Wij beweren dat de grote verdrukking in hoofdzaak Gods oordeel is over een Christus en God verwerpende wereld, beide van Joden en Heidenen.

Laat ons nu terugkeren tot Op.3:10. De tekst beschrijft de "ure der verzoeking", voor welke Christus de gemeente van Filadelfia belooft haar te zullen bewaren, als de "ure der verzoeking die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken die op de aarde wonen". Het woord dat hier in het Grieks gebruikt is voor "wonen" (katoikeo), is zeer sterk. Het wordt gebruikt om de volheid der godheid die in Christus woont te beschrijven. ^{Kol.2:9} Het wordt eveneens gebruikt voor het blijvend wonen van Christus in het hart der gelovigen, ^{Ef.3:7} en voor de demonen die terugkeren om algeheel bezit van een mens te nemen. ^{Mat.12:45; Luk.11:26} Dit woord moet worden onderscheiden van het woord "oikeo", dat de gewone uitdrukking is voor "wonen" en van het woord "perioikeo", waarin de gedachte ligt van vergankelijkheid of tijdelijk verblijven. Thayer merkt op dat in het woord "katoikeo" de gedachte van bestendigheid ligt.

Aldus is het oordeel, waarover Op.3:10 handelt, gericht tegen de bewoners der aarde in die dagen; tegen degenen die zich op de aarde hebben gevestigd als

hun werkelijk tehuis en zich hebben verenigd met de handel en religie der wereld. Wij hebben reeds gezien dat Alford aanmerkingen maakt op hen, die deze ure der verzoeking vereenzelvigen met de verschillende perioden van beproeving en vervolging der Gemeente in de historie.

Dan hebben we nog de oordelen der zegels, bazuinen en fiolen in de Openbaring, als een verder bewijs van het feit dat de grote verdrukking zal uitgaan van God Zelf. Ieder die de hoofdstukken 6, 8, 9; 11:15-19; 15:5 tot 16:21 en hoofdstuk 18 leest, zal opmerken dat al deze oordelen rechtstreeks door God geschieden. Hiermede stemmen de vele voorzeggingen in het Oude Testament overeen. Zie b.v. Jes.24, speciaal vers 16-21; Jer.25: 5-38; Ez.38, 39; Hag.2:20-23.

Meer in het bijzonder leert de Schrift, dat de verdrukking een bezoeking Gods zal zijn over het Christus-verwerpende volk Israël. Zowel de leiders als het volk schreeuwden tot Pilatus: "Zijn bloed kome over ons en over onze kinderen". ^{Mat.27:25} Deze vreselijke kreet heeft een onuitsprekelijke ellende uitgestort over het volk Israël, gedurende deze ganse bedeling. Zij leidde niet alleen tot de verwoesting van Jeruzalem en de verstrooiing van dit volk, maar ook tot de vele bloedbaden die tijdens hun verstrooiing over Israël zijn gekomen. Ofschoon dit alle historische feiten zijn, voorzegt Gods Woord dat een nog grotere ellende dit volk te wachten staat. De profeet zegt: "Vraagt toch en

ziet of een manspersoon baart? Waarom zie ik dan eens iegelijken mans handen op zijn lendenen, als van een barende vrouw, en alle aangezichten veranderd in bleekheid? O wee! want die dag is zo groot, dat zijns gelijke niet geweest is; en het is een tijd van benauwdheid voor Jakob; nog zal hij daaruit verlost worden." ^{Jer.30:6, 7}

De profeet Ezechiël verwijst naar dezelfde tijd als hij zegt: "Zo waarachtig als Ik leef, spreekt de Heere Heere; zo Ik niet met een sterke hand, en een uitgestrekte arm en met een uitgegoten grimmigheid over u zal regeren! Want Ik zal u uit de volken voeren, en u vergaderen uit de landen waarin gij verstrooid zijt door een sterke hand en door een uitgestrekte arm en door een uitgegoten grimmigheid. Daartoe zal Ik u brengen in de woestijn der volken en Ik zal u aldaar rechten aangezicht aan aangezicht. Gelijk als Ik gerecht heb met uw vaderen in de woestijn van Egypteland, also zal Ik met u rechten, spreekt de Heere Heere. En Ik zal ulieden onder de roede doen doorgaan, en Ik zal u brengen onder de band des verbonds. Daartoe zal Ik die rebel zijn en die tegen Mij overtreden, uit ulieden uitzuiveren. Ik zal hen uit het land hunner vreemdelingschappen uitvoeren, en zij zullen in het landschap Israëls niet wederkomen, en gij zult weten dat Ik de Heere ben." ^{Ez.20:33-38}

Op dezelfde wijze beschrijft Zacharia dit oordeel over Israël, voorafgaande aan Christus' wederkomst, als hij zegt: "En het zal geschieden in het ganse land, spreekt de Heere, de twee

delen daarin zullen uitgeroeid worden en de geest geven; maar het derde deel zal daarin overblijven. En Ik zal dat derde deel in het vuur brengen en Ik zal het louteren gelijk men zilver loutert, en Ik zal het beproeven gelijk men goud beproeft; het zal Mijn naam aanroepen en Ik zal het verhoren. Ik zal zeggen: het is Mijn volk; en het zal zeggen: de Heere is mijn God." ^{Zach.13:8, 9} Uit deze en andere Schriftplaatsen wordt ons duidelijk, dat hoewel vele Israëlieten gedurende de periode der verdrukking zullen worden gedood, toch een overblijfsel daarvan - al degenen die Christus als hun Messias erkennen - veilig door de verdrukking zal worden heengevoerd tot in het duizendjarige Vrederijk.

Wij zeggen daarom, dat terwijl de vervolgingen in het verleden de pogingen van boze mensen waren om de Gemeente uit te roeien, de komende verdrukking een oordeel Gods is over de goddelozen. Zeker zullen ook de dan levende gelovigen worden vervolgd, doch dat is meer een episode in het geheel der gebeurtenissen, dan een fundamenteel kenmerk dezer periode. Dit feit wordt nader bevestigd in de profetische rede van Jezus. Hij zei dat de dagen van de Zoon des mensen zouden zijn gelijk de dagen van Noach en Lot. ^{Luk.17:26-32} Wij weten dat God Noach en Lot verlostte, toen Hij de goddelozen oordeelde. Noach, die in de ark werd bewaard voor het oordeel van de zondvloed, is daarin een type van het overblijfsel van Israël, dat in het begin van de periode der grote

verdrukking Christus zal aannemen en aldus te midden der verdrukking wordt bewaard. ^{Jer.30:7; Op.7:1-8} Daarentegen is Lot, die werd overgebracht naar Zoar, een type van de Gemeente. Laat ons de gebeurtenissen in verband met Lot een weinig nader onderzoeken.

In Gen.18:23-32 lezen wij dat nadat de Heere aan Abraham geopenbaard had dat Hij Sodom en Gomorra vernietigen zou, deze patriarch aldus met God sprak: "Zult Gij ook de rechtvaardige met de goddeloze ombrengen? Misschien zijn er vijftig rechtvaardigen in de stad; zult Gij hen ook ombrengen en de plaats niet sparen, om de vijftig rechtvaardigen, die binnen haar zijn? Het zij verre van U, zulk een ding te doen, te doden de rechtvaardige niet de goddeloze; dat de rechtvaardige zij gelijk de goddeloze, verre zij het van U! Zou de Rechter der ganse aarde geen recht doen?" Wij weten dat Abraham voortging met God te spreken, totdat de Heere beloofde dat Hij de steden zou sparen indien er tien rechtvaardigen in gevonden zouden worden. Maar God vond zelfs geen tien rechtvaardigen in Sodom en Gomorra, en daarom kon Hij deze steden niet verschonen. Maar hield dit in dat Lot en de zijnen moesten omkomen met de goddelozen, of zelfs maar een deel van het oordeel moesten ondergaan? Geenszins! Het was voor Abraham verborgen dat er nog een andere mogelijkheid was, maar zij was er. Wij lezen dat er engelen kwamen, die Lot en zijn familie uit de stad leidden en zelfs om zijnentwil Zoar wilden sparen. ^{Gen.19:15-21} Verder lezen we dat de engel Lot tot spoed

aanspoorde, zeggende dat hij niets kon doen, totdat Lot die plaats bereikt had. ^{vs 22} De geschiedenis eindigt met de vermelding: "De zon ging op boven de aarde als Lot in Zoar kwam. Toen deed de Heere zwavel en vuur over Sodom en Gomorra regenen, van den Heere, uit de hemel en Hij keerde deze steden om, en die ganse vlakke, en alle inwoners dezer steden, ook het gewas des lands." ^{vs 23-25}

De apostel Petrus heeft juist deze gebeurtenis in gedachten, wanneer hij spreekt over de verlossing der rechtvaardigen uit de komende oordelen: "Zo weet de Heere de godzaligen uit de verzoeking te verlossen en de onrechtvaardigen te bewaren tot de dag des oordeels, om gestraft te worden." ^{2Pet.2:6-9} Uit dit alles blijkt duidelijk, dat de grote verdrukking een rechtstreekse bezoeking ten oordeel van God is, en dat eer dit programma zal worden uitgevoerd, Hij Zijn kinderen van het terrein des oordeels zal wegnemen.

De vier en twintig ouderlingen.

Reeds hebben wij beknopt het standpunt uiteengezet, dat Openbaring 2 en 3 profetisch de gehele periode der kerkgeschiedenis omvat. Uitleggers die deze profetieën grotendeels naar het wereld-einde verplaatsen, zijn het er over eens dat de hoofdstukken 4-19 bijna uitsluitend tonelen beschrijven, die nog komen zullen. De taal schijnt te krachtig om óf het standpunt te rechtvaardigen dat alles vanaf Op.4 is vervuld in de tweevoudige overwinning der kerk: over de synagoge, ^{hfdst. 5-11} en over het heidense Rome; ¹²⁻¹⁹

óf om de historische beschouwing te kunnen aanvaarden, nl. dat de oordelen werden vervuld in de oorlogen en overwinningen van het Romeinse rijk, de zegevierende opmars van de Saracenen, de Turken, de opkomst en heerschappij van het pausdom, de Franse revolutie, enz. De begin- en slotwoorden van Op.4:1 ("na dezen") zijn precies dezelfde: "meta tauta". Maar ongelukkigerwijs heeft zelfs de Amerikaanse Standaardvertaling de eerste vertaald door "na deze dingen" en de tweede door "hierna" (onze Nederlandse Statenvertaling en Nieuwe Vertaling hebben deze fout niet. - Vert.) Aldus geeft dit de indruk dat de tweede uitdrukking zou wijzen op dingen in het tegenwoordige tijdperk der Gemeente, terwijl zij in werkelijkheid doelt op hetgeen onmiddellijk na die periode aan de orde is. Op.4:1 verwijst naar hetgeen geschieden zal nadat de Gemeente haar loop volbracht heeft; de loop die werd beschreven in de hoofdstukken 2 en 3. Alle volgende hoofdstukken hebben daarom ten doel de dingen, die zullen geschieden na deze tegenwoordige bedeling der gemeente, nader te behandelen.

Na de verwerping van de afvallige gemeente van Laodicea, volgt een profetisch visioen van de voorbereidingen die in de hemel gemaakt worden om de oordelen der grote verdrukking over de aarde uit te gieten.^{hfdst. 4 en}
⁵ Het eerste dat ons in hfdst. 4:1, 2 treft, is dat Johannes in de geest werd meegevoerd om te zien hetgeen in de hemel geschiedde. Wij behoeven niet

nadrukkelijk vast te stellen of dit letterlijk dan wel figuurlijk moet worden opgevat; wij kunnen volstaan met te zeggen dat aan de apostel alles wat zou volgen van nabij werd getoond. Sommigen hebben in dit getuigenis een zinspeling willen zien op de opening der Gemeente. Het is mogelijk dat dit de ware betekenis is, doch wij moeten niet vergeten dat Johannes slechts een toeschouwer is en geen daadwerkelijk aandeel heeft in de gebeurtenissen die volgen. Dan lezen wij dat hij zag dat er "een troon gezet was" ("ekeito"). Dit Griekse-woord duidt aan dat er een speciale troon gezet was, met het oog op de oordelen die volgen. Op de troon is Iemand gezeten, waarin zonder twijfel de Vader moet worden gezien, want Hij is in hfdst. 5:6, 7 onderscheiden van het Lam. Rondom de troon zijn vier en twintig tronen, waarop vier en twintig ouderlingen gezeten waren, "bekleed met witte klederen; en zij hadden gouden kronen op hun hoofden". Het woord "ouderlingen" (presbuteroi) komt in de Openbaring twaalf malen voor, en slechts in dit gedeelte van het boek: 4:4, 10; 5:5, 6, 8, 11, 14; 7:11, 13; 11:16; 14:3; 19:4.

Wie zijn deze "ouderlingen"? Het antwoord op die vraag werpt een duidelijk licht op ons onderzoek betreffende de tijd van de opnemning der Gemeente. Zij zijn natuurlijk niet de "vier dieren", die twintig malen in de Openbaringen worden genoemd (hetzij in het enkelvoud of in het meervoud); en zulks alleen in de hoofdstukken 4-19. De vier dieren zijn in aard en dienst

onderscheiden van de ouderlingen, maar worden bijna altijd in verband met hen genoemd. Zij zijn ook geen engelen. Engelen worden zowel in letterlijke als in figuurlijke zin zeven en zestig maal genoemd - vijftig malen in de hfdst. 4-19; maar zij zijn zowel van de ouderlingen als van de vier dieren onderscheiden. ^{5:11; 7:11; vgl. 15:5-7} Zij zijn ook niet "de grote schare, die niemand tellen kan, uit alle natie, en geslachten, en volken, en talen", want zij zijn ook van hen onderscheiden. ^{Op.7:9-13} Van de laatsten wordt gezegd dat zij uit de grote verdrukking komen. ^{7:13,}
¹⁴ Evenmin moet bij de ouderlingen uitsluitend worden gedacht aan vier en twintig persoonlijkheden, want zij spreken uit naam van de grote schare verlost uit "alle geslacht en taal en volk en natie". ^{5:9, 10}

Maar wie zijn deze "ouderlingen" dan wel en vanwaar komen zij? Voor ons schijnt duidelijk te zijn dat de ouderlingen de nieuwtestamentische Gemeente vertegenwoordigen.

Dit maken wij in de eerste plaats op uit het lied dat zij zingen. ^{5:9, 10} Zelfs wanneer wij toestemmen dat het woord "ons" in deze plaats moet worden veranderd in "hen" (de mensen), zoals de Amerikaanse Standaardvertaling en de Nederlandse Nieuwe Vertaling hebben, geloven wij toch dat zij zingen van zichzelf en van de scharen die zij vertegenwoordigen. Israël en de Gemeente worden een "koninklijk priesterdom" en een "priesterlijk koninkrijk" genoemd, ^{Ex.19:6; 1Pet.2:9, 10} en gelijk dit in het Oude Testament werd

gesymboliseerd door de vier en twintig orden van priesters, vertegenwoordigen hier de ouderlingen voor God de Gemeente. Dit wordt ook duidelijk uit het feit dat zij reeds gekroond zijn. Dr Seiss zegt: "De tijd der kroning is de tijd der opstanding; en niemand kan worden gekroond alvorens hij óf is opgestaan uit de dood, óf veranderd bij zijn leven". Ottmann zegt insgelijks: "Er behoort zeer weinig twijfel over te bestaan wie deze gekroonde ouderlingen zijn." Zij vormen het koninklijke priesterdom, zoals toegeschreven aan de Gemeente. Zij worden hier gezien als één schare, verlost en verheerlijkt. De profeet Daniël ontving een visioen van de tijd wanneer de Zoon des mensen komt om Zijn koninkrijk te aanvaarden. In dat visioen worden tronen gezet, doch zij zijn aanvankelijk nog niet bezet. Feitelijk waren in Daniël's dagen de tronen, hoewel opgericht, vacant. In de Openbaring aan Johannes zijn wij gekomen tot de tijd der vervulling van Daniël's profetie en zijn de tronen bezet. Mead geeft een aantal voorbeelden, waarin de uitdrukking "ouderlingen" is gebruikt in een vertegenwoordigende zin, o.a. toen God Mozes gebod om aan Israël een boodschap te verkondigen en Mozes zich dan begeeft tot de "oudsten", om hun de woorden des Heeren voor te stellen. ^{Ex.19:3-8; vgl. Deut.5:23; 2Kron.5:2-4; Joz.23:2; 24:1; 1Kon.8:1-3}

Wij houden het er dan ook voor, dat het tafereel in Op.4 en 5 het rechtstreekse resultaat is van de opneming der Gemeente. De Heere is nedergedaald uit de hemel, de in Christus ontslapen

doden van het Nieuwe Testament zijn opgewekt, en de dan nog levende gelovigen zijn tezamen met hen opgenomen in de wolken, den Heere tegemoet in de lucht. ^{1Thes.4:16,17} Deze twee scharen worden voor de troon door de ouderlingen vertegenwoordigd. Hieruit volgt dat de opneming zal geschieden vóór de grote verdrukking, omdat de ouderlingen reeds met witte kleedren getooid en gekroond zijn vóór het eerste zegel verbroken is. Gedurende de gehele periode van deze vreselijke oordelen zijn zij veilig met de Heere in de sferen des hemels.

De werking van de Heilige Geest.

Onze tijd is in bijzondere zin de bedeling van de Heilige Geest. Johannes de Doper en de Heere Jezus gaven beiden te kennen dat de doop met de Heilige Geest een nieuw tijdperk zou inluiden. Het boek der Handelingen toont dat op de Pinksterdag - vijftig dagen na Christus' opstanding - de Heilige Geest werd uitgestort op de wachtende discipelen. Aldus staat de komst van de Geest in regelrecht verband met de vorming en besturing der Gemeente. De Heilige Geest vormt de Gemeente, door de gelovigen in te dopen in het mystieke lichaam van Christus. Hij bestuurt de Gemeente door haar arbeiders te schenken, dezen gaven te verlenen en hen aan te moedigen en te sterken. Doch de H. Geest heeft ook een opdracht in betrekking tot de wereld. Jezus zeide dat Hij de wereld zou "overtuigen van zonde, en van gerechtigheid en van oordeel." ^{Joh.16:7-11} De Geest beteugelt dus de zonde en de

wetteloosheid en tracht de mensen tot Christus te leiden. Hij doet dit werk voornamelijk door middel der gelovigen, die het "zout der aarde" en het "licht der wereld" zijn, ^{Mat.5:13-16} doch zij ontlenden hun bederfwerende kracht en hun licht aan de H. Geest. Door Zijn tegenwoordigheid in de Gemeente beteugelt de Geest de wetteloosheid en het verderf in de wereld. Dat zal Hij blijven doen, zolang de Gemeente op aarde is.

Paulus schijnt dit te leren in 2Thes.2:1-8. Hij zegt dat er eerst een afval moet komen en dat de mens der zonde, de wetteloze moet worden geopenbaard, vóór de dag des Heeren komt. Dat is niet de dag van Jezus' komst in de lucht om de Gemeente tot Zich op te nemen, maar de Dag des Heeren, die zo aanschouwelijk is beschreven door de profeten in het Oude Testament - een dag van oordeel en van verlossing. Deze zal worden ingeleid door de komst van Christus niet voor, doch met de Zijnen, aan het einde van de periode der grote verdrukking. Lees enkele details van deze passage.

De apostel zegt dat de verborgenheid der ongerechtigheid in zijn dagen alreede gewrocht werd, maar voegt er aan toe dat er iets is dat hem "wederhoudt, opdat hij geopenbaard worde te zijner eigen tijd". ^{2Thes.2:6} In de volgende verzen spreekt hij van dit beletsel als van een persoon; "die hem nu wederhoudt." ^{vs 7} Eerst als dit beletsel, deze "wederhouder" is weggenomen, zal de wetteloze, de mens der zonde, worden geopenbaard. De wetteloze herken-

nen we gemakkelijk als het beest in Op.13:1-10. Maar wie is hij die "wederhoudt"? Verschillende schrijvers zeggen dat dit ziet op de wet en orde van het Romeinse keizerrijk; anderen denken hier aan de wet van God.

Hoewel menselijke regeringen door Gods Geest kunnen worden gebruikt om de doorwerking der boosheid binnen zekere grenzen te houden, geloven wij dat dit voornamelijk te danken is aan de prediking en leer der kerk. Achter alle menselijke regering staat God, Die haar verordende ^{Gen.9:5, 6; Rom.13:1-7} en haar bestuurt. ^{Ps.75:7, 8} Zo is het dus God, die door Zijn Geest de ontwikkeling der wetteloosheid beperkt. Menselijke regering zonder meer kan dit niet doen, want zelfs de komende keizer van het antichristelijke rijk zal gedurende de grote verdrukking blijven regeren op de meest despotische wijze. De wetteloosheid die door Gods Geest wordt beperkt bestaat in een geringschatting van de wet Gods, meer dan die der mensen, ofschoon menselijke verordeningen hierin kunnen zijn begrepen.

Mrs. George C. Needham beweert dat de "wederhouder" de Satan zelf is. Zij zegt: "Waarom zou iedereen hieruit opmaken dat deze wederhouder een of ander goed ding is? Kan deze belemmerende macht niet Satan zelf zijn? Heeft hij niet een plan voor de openbaring van de zoon des Verderfs, zoals God een tijd bepaalde voor de Vleeswording van Zijn goddelijke Zoon?" Zij blijft er bij dat wij ^{2Thes.2:7, 8} aldus moeten vertalen: "Want de ver-

borgenheid der ongerechtigheid wordt alrede gewrocht - alleenlijk is er thans iemand die hem wederhoudt - totdat het uit het midden zal worden ontwikkeld. En dan zal de ongerechte geopenbaard worden", enz. Met "ontwikkeling uit het midden" bedoelt zij dat "de verborgenheid welke zo lang in het geheim giste, zich zal nestelen en ontwikkelen in een op de voorgrond tredende en openlijk afvallige leider, die de ontrouw en wetteloosheid der wereld, beide van Joden en Heidenen, zal vertegenwoordigen". Maar deze vertaling van het Grieks is op zijn zachtst uitgedrukt twijfelachtig en de uitlegging is vaag. Wat betekent "ontwikkeling uit het midden van"? Zou het niet beter zijn als er stond "in het midden"? Maar het midden waarvan? Bovendien kent deze zienswijze aan Satan meer macht toe, dan door de gehele leer der Schrift schijnt te worden gerechtvaardigd. Zijn plannen zijn per slot van rekening onderworpen aan het bestuur van God.

Deze schrijver acht geen der bovengenoemde zienswijzen bevredigend. Hij gelooft in plaats daarvan dat datgene dat "wederhoudt" (onzijdig, vs 6) en hij "die wederhoudt" (mann. vs 7), niemand anders is dan de Heilige Geest, dus ook niet de wet der tien geboden. God bedient Zich thans meer in het bijzonder van het getuigenis en de invloed der Gemeente. De dagen van Noach zijn in meer dan één opzicht beelden van de eindtijd. ^{Luk.17:26, 27} Het is in dit verband treffend om op te merken dat we in Gen.6:3 een verwijzing heb-

ben naar het werk des H. Geestes in Noachs dagen. En wat deed Hij toen? Hij streed met de mensen; Hij hield hen af van de boosheid en zocht hen te bewegen tot berouw en bekering. Wij lezen: "Mijn Geest zal niet in eeuwigheid twisten met de mens, dewijl hij ook vlees is". ^{Gen.6:3} Indien dit zo was in de dagen vóór de zondvloed, hoeveel te meer zal dit het geval zijn in de bedeling van de H. Geest! Hij zal hiermede voortgaan, zolang de Gemeente, Zijn voornaamste instrument, in de wereld is. Wanneer de Gemeente is opgenomen, zal ook de H. Geest uit de wereld worden weggenomen, namelijk in de bijzondere zin waarin Hij tot op heden op aarde tegenwoordig is. Dit betekent niet dat de Geest op geen enkele wijze langer hier zal zijn; doch het houdt in dat Hij niet langer hier zal zijn in dezelfde mate van openbaring. Hij zal in de eindtijd in de wereld zijn op de wijze als Hij min of meer op aarde was vóór de Pinksterdag.

Indien dan de wetteloze, de zoon der verderfenis, niet kan worden geopenbaard alvorens de H. Geest van de aarde is weggenomen bij de opneming der Gemeente, en de regering van deze ongerechte van enige duur zal zijn, moet de opneming der Gemeente vóór de grote verdrukking plaatsvinden. Dit wordt ons nader aangetoond door het feit dat deze afgezant van Satan zal worden "verdaan door de geest Zijns monds (van Christus) en te niet gemaakt zal worden door de verschijning Zijner toekomst", ^{2Thes.2:8} dat is: bij de komst van Christus met Zijn hei-

ligen, ná de grote verdrukking. Deze dingen bewijzen alle dat de Gemeente zal worden opgenomen vóór de grote verdrukking begint.

De noodzaak van een tussenruimte.

De uitleggers die deze profetieën naar de tijd van het wereldeinde verschuiven, erkennen wel dat de gelovigen zullen worden opgenomen om Christus te ontmoeten als Hij in de lucht verschijnt, ^{1Thes.4:13-18} maar beweren dat zij daarna onmiddellijk naar de aarde zullen wederkeren.

M.a.w. zij ontkennen dat er tussen deze twee gebeurtenissen een zekere tijdsperiode zal liggen. Doch in geen der plaatsen waar het Griekse woord "apantesis" (ontmoeting) voorkomt, ^{Mat.25:6; Hand.28:15} wijst het op een onmiddellijke terugkeer. In Mat.25:6 wordt deze opvatting niet vereist en in Hand.28:15 had de apostel Paulus ongetwijfeld eerst een tijd van gemeenschap met de broeders die kwamen om hem te ontmoeten voor zij tezamen om weg gingen naar Rome. Het Griekse woord verbiedt zulk een vertaling niet, zelfs wanneer in deze beide bewijsplaatsen een onmiddellijke terugkeer bedoeld werd, want het gebruikte zelfstandige naamwoord betekent eenvoudig: "ontmoeting", en het werkwoord "tegemeet gaan", "ontmoeten". De Textus Receptus gebruikt het werkwoord in Luk.14:31 in de militaire betekenis van een vijandelijke ontmoeting, gelijk ook het geval is in de Septuaginta in 1Sam.22:17; 2Sam.1:15 en vaak bij Griekse schrijvers. In deze gevallen is de gedachte

van terugkeer geheel afwezig. Het is duidelijk dat onze ontmoeting met Christus in de lucht zal worden gevolgd door een terugkeer met Hem naar de aarde. Maar men kan niet volhouden dat het woord dat gebruikt is om de gedachte uit te drukken van de ontmoeting met de Heere, een onmiddellijke terugkeer inhoudt.

Uit een vergelijking van verschillende Schriftplaatsen blijkt dat er een tussenruimte zal zijn tussen de komst des Heeren om de Gemeente tot Zich op te nemen, en Zijn Persoonlijke openbaring aan de wereld bij Zijn komst in heerlijkheid.

De Schrift leert uitdrukkelijk dat "wij allen moeten geopenbaard worden voor de rechterstoel van Christus, opdat een iegelijk wegdrage hetgeen door het lichaam geschiedt, naar dat hij gedaan heeft, hetzij goed, hetzij kwaad". ^{2Kor.5:10} Rom.14:10 spreekt volgens de beste bronnen van "de rechterstoel van God", misschien om daarmee te kennen te geven dat Christus God is, "want de Vader heeft al het oordeel den Zoon gegeven." ^{Joh.5:22} De gelovigen zullen niet meer worden veroordeeld vanwege hun zonden, ^{Joh.5:24} maar zij moeten voor Christus verschijnen met het oog op de vaststelling van het loon. Het zal een onderzoek wezen van hun werk, om vast te stellen wat zij sinds hun bekering hebben gedaan. Indien de gelovige op het fundament, nl. Christus, gebouwd heeft goud, zilver of kostelijke stenen, zal hij loon ontvangen. Doch wanneer hij daarop

gebouwd heeft hout, hooi of stoppelen, zal zijn werk verbrand worden, maar zelf zal hij behouden worden, "doch also als door vuur". ^{1Kor.3:11-15}

Sommigen die wel het feit van zulk een oordeel erkennen, ontkennen dat het zal plaatsvinden tussen de komst des Heeren in de lucht en Zijn latere komst naar de aarde. Zij laten echter na, de rechterstoel van Christus ergens anders te plaatsen. Blijkbaar is er in zulk een uitlegkundig schema geen werkelijke plaats voor. Hier dreigt het gevaar dat men het oordeel over de werken der gelovigen geheel wegedeneert, of terugkeert tot de post-millennialistische beschouwing van één algemeen oordeel. Doch de gelijkenis van het uitdelen der ponden leert dat het oordeel over de dienstknechten voorafgaat aan het oordeel over de burgers. Toen de landheer terugkeerde van zijn reis, riep hij zijn dienstknechten en rekende met hen af. Hun juiste loon werd bepaald alvorens de landheer zijn koninkrijk ontving. ^{Luk.19:15} Deze volgorde schijnt door de omstandigheden te zijn vereist. De beloningen zijn hier gezaghebbende posities op tronen; op een andere plaats worden andere beloningen genoemd. Deze beloningen moeten worden gegeven, alvorens de gelovigen met Christus op tronen kunnen zitten in het komende Koninkrijk.

De leer der Schrift betreffende de tijd en plaats van het oordeel der gelovigen is dus duidelijk: de opneming zal plaats hebben vóór de grote verdruk-

king, die daarna rechtstreeks aansluit op de openbaring, waarmede zij wordt beëindigd.

Er wordt echter ook beweerd dat de Gemeente zal worden opgenomen in het midden van de periode der grote verdrukking. Men meent hiervoor steun te vinden in 1Kor.15:51, 52.

Daar zegt Paulus: "Ziet, ik zeg u een verborgenheid. Wij zullen wel niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veranderd worden. In een punt destijds, in een ogenblik, met de laatste bazuin, want de bazuin zal slaan, en de doden zullen onverderfelijk opgewekt worden en wij zullen veranderd worden". De historische verklaring verbindt deze "laatste bazuin" met de "zevende bazuin" in Op.11:15. Dienovereenkomstig wordt dan gezegd dat de Gemeente tenminste door dat deel der verdrukking zal gaan, dat valt onder de zegels en de bazuinen. Olshausen en sommigen van de oudere uitleggers deelden deze beschouwing, die in onze dagen door enkele profetieverklaarders weer naar voren wordt gebracht.

Doch wij zeggen met Ellicott: "Er zijn niet voldoende gronden om te veronderstellen dat hier een verwijzing is naar de zevende apocalyptische bazuin. ^{Op.11:15} Deze "salpigx" (bazuin) noemt de apostel hier "eschate" (laatste), niet met betrekking tot voorafgaande bazuingebeurtenissen, maar in verband met de afsluiting van de "aioon" (tijdsbedeling) en het slot-tafereel dezer wereldgeschiedenis."

Hiermede zijn wij het eens, uitgezonderd dat bij Christus' komst slechts de historie van het tegenwoordige wereldtijdperk zal worden afgesloten. Ellicott was een pre-millennialist en dit is ongetwijfeld hetgeen hij met deze verklaring bedoelt. Meyer deelt deze mening, omdat in 1Thes.4:16 "slechts één bazuin wordt genoemd, die als wel bekend wordt aangenomen".

Dezelfde conclusie kan men trekken uit het feit, dat Paulus de verwijzing naar de "laatste bazuin" laat volgen door de onpersoonlijke verklaring: "want de bazuin zal slaan". Indien hij deze bazuin had beschouwd als een van de zeven, zou hij ongeveer het volgende hebben moeten zeggen: "Want wanneer de bazuinen zullen klinken, en de tijd komt dat de laatste zal klinken, zullen de doden in Christus opstaan." In ieder geval is er geen grond, om de bazuin in 1Kor.15:52 te vereenzelvigen met de zevende bazuin in Op.11:15. De bazuinen in de Openbaring luiden de vreselijke oordelen in over de wereld en de mensheid; deze ene bazuin in 1Kor.15:52 roept de in Christus ontslapenen op uit hun graven en voert beide de opgewekte en de dan nog levende gelovigen in 's Heeren tegenwoordigheid.

Zullen alle gelovigen delen in de opneming? Indien nu de Gemeente zal worden weggenomen vóór de grote verdrukking, dus niet daarna noch in het midden daarvan, hoe staat het dan met de beschouwing dat alleen de gelovigen die tot volkomen geestelijke rijpheid en volmaakte heiligmaking

kwamen, zullen delen in de opneming? Zou het misschien toch zo kunnen zijn, dat alleen zij die vervuld zijn met de H. Geest, waardig geacht worden de vreselijke oordelen die over de aarde komen te ontgaan? Schijnt Luk.21:34-36 dit niet te leren?

Wij wensen geen peluw te leggen onder het hoofd van slaperige of wereldgezinde christenen, en het is altijd wijs om aan de veilige kant te blijven. De passage in Lukas is zeer zeker een vermaning tot waakzaamheid en gebed, met het oog op de naderende periode van oordeel; maar het woord "ontvlieden" in vers 36 kan in eerste instantie toepasselijk zijn op de Joden en hun vlucht uit Jeruzalem en Palestina, wanneer deze dingen beginnen te geschieden. Hoe het ook zij, wij geloven dat dit Schriftgedeelte moet worden verklaard in het licht van de vele andere feiten, die op deze zaak betrekking hebben. Het schijnt ons toe dat wij bij een volledig overzicht der leer van Gods Woord moeten komen tot de slotsom, dat alle wedergeborenen zullen delen in de opneming.

Voor wij echter zullen pogen dit te bewijzen, verzoeken wij er op te letten hoe ook de Schrift bevestigt, dat velen zich christenen noemen, zonder ooit gered te zijn. Judas was een valse belijder, want Jezus zei in de nacht toen Hij het laatste pascha met Zijn discipelen at: "Die gewassen is heeft niet van node dan de voeten te wassen, maar is geheel rein, en gijlieden zijt rein, doch niet allen." Joh.13:10, 11

Het verband toont aan dat Jezus met deze woorden op Judas doelde. En toch was Judas' geveinsdheid zó listig, dat zelfs de discipelen deze niet hadden ontdekt. In hetzelfde hoofdstuk verklaart Jezus dat één der discipelen Hem zou verraden, maar niemand vermoedde dat Hij hiermede Judas op het oog had. In de gelijkenis van de zaaier spreekt Jezus van het zaad dat viel op een rotsachtige bodem, terwijl een ander deel tussen de doornen viel. In beide gevallen was er groei en ontwikkeling, doch het is duidelijk dat het hier onbekeerde mensen betrof. Het ware leven scheen aanwezig, maar slechts de goede aarde vertegenwoordigde de werkelijk wedergeborenen. In de gelijkenis van het onkruid werd aan de dienstknechten verboden om het onkruid uit te roeien, wegens het gevaar dat zij ook van de tarwe zouden uitrukken, omdat het onkruid zoveel geleek op de goede tarwe, dat zelfs ervaren landlieden zich gemakkelijk konden vergissen. Jezus zeide in de bergrede dat velen in de laatste dagen tot Hem zullen zeggen: "Heere, Heere, hebben wij niet in Uw naam geprofeeteerd en in Uw naam duivelen uitgeworpen en in Uw Naam vele krachten gedaan?" Dit verhindert echter niet, dat Jezus tot hen zal zeggen: "Ik heb u nooit gekend, gaat weg van Mij, gij die de ongerechtigheid werkt." Mat.7:22, 23 Paulus waarschuwt ons dat "noch hoereerders, noch afgodendienaars, noch overspelers, noch ontuchtigen, noch die bij mannen liggen, noch dieven, noch gierigaards, noch dronkaards, geen lasteraars, geen rovers het Ko-

ninkrijk Gods zullen beërven. ^{1Kor.6:9, 10} Hij verheugt zich er over dat hoewel sommigen der Korinthiërs aan deze zonden schuldig waren, zij nu "gewassen, geheiligd en gerechtvaardigd zijn in de Naam van de Heere Jezus en door de Geest onzes Gods." ^{vs.11} Hieruit blijkt dat veel wat verachtering in de genade wordt genoemd, in werkelijkheid slechts de openbaring is van een onbekeerd hart. Iemand bij wie deze zonden voortvloeien uit een onwedergeboren hart, zal zeker niet in de opneming delen. Werkelijke christenen kunnen in zonde vallen, maar zullen er niet rustig in blijven voortleven.

Wij toonden dus aan welke groepen bij Jezus' komst zullen achterblijven en hebben de nadruk gelegd op het feit, dat het onderscheid tussen werkelijke bekering en mond-belijdenis zonder meer niet altijd kan worden waargenomen. Toch geloven wij dat volgens de Schrift al Gods kinderen zullen delen in de opneming en niet alleen een geestelijke keurgarde. Het karakter der Gemeente schijnt dit te vereisen. De Gemeente wordt een tempel genoemd. ^{1Kor.3:16, 17; 2Kor.6:16; Ef.2:20,}

²¹ Zal een deel van het gebouw waarin Gods Geest woont achterblijven? Voorts is de Gemeente het lichaam van Christus. ^{1Kor.12:12-27; Ef.1:22, 23; 4:12; 5:29,}

^{30; Kol.1:18,} ²⁴ Zal Hij een deel van Zijn lichaam achterlaten? Dat alle gelovigen die levend overblijven tot Christus' komst zullen worden opgenomen, is niet onwaarschijnlijker dan dat alle in Christus ontslapenen gelijktijdig zullen opstaan. Velen die van ons

heengingen om met Christus te zijn, waren behouden zonder meer en nog niet tot geestelijke wasdom gekomen. Zullen zij niet tezamen worden opgewekt met hen, wier leven veel vrucht had gedragen?

Het is altijd moeilijk zich over een punt als dit duidelijk uit te spreken. Er mag niet worden gedacht, dat allen die zullen worden opgenomen hetzelfde loon ontvangen en dezelfde mate van heerlijkheid zullen genieten. Er zullen er zijn die voor de rechterstoel van Christus voor geen enkel loon in aanmerking zullen blijken te komen. Zij zullen worden behouden "als door vuur". ^{1Kor.3:15}

Als Jezus komt zullen er tranen moeten worden afgewist. Misschien zijn daar ook tranen bij over verspilde jaren hier op aarde. Alleen zij die met Hem verdragen en geleden hebben, zullen ook met Hem heersen. ^{2Tim.2:12}

De Schrift schijnt er op te wijzen dat het verschil in beloning bij Christus' wederkomst eeuwig zal zijn, d.w.z. dat een gelovige zijn rang in de hemel niet zal kunnen veranderen. Zijn positie is voor altijd vastgesteld. Is dit geen sterke aansporing om ons hier geheel aan Christus te wijden, opdat wij bij Zijn komst een rijke ingang mogen hebben? ^{2Pet.1:11} De gelovige die gedurende zijn leven op aarde slechts hout, hooi en stoppelen gebouwd heeft op het gelegde fundament, ^{Kor.3:11-15} zal bij Jezus' komst niet achterblijven, doch hij zal door alle eeuwigheid het loon der getrouwen moeten derven.

Samenvatting en besluit.

Gelijk aan het begin van deze beschouwing werd gezegd, zijn de bewijzen vele. Wij willen ze in een slotoverzicht samenvatten.

Daar is dan eerst de belofte aan de gemeente van Filadelfia, om haar "te bewaren uit de ure der verzoeking, die over de gehele wereld komen zal, om te verzoeken die op de aarde wonen". Er is aangetoond dat dit woord een verwijzing inhoudt naar de toekomstige periode der grote verdrukking, dat de gemeente van Filadelfia een weerspiegeling is van de Gemeente in de laatste dagen, en dat de Griekse tekst veeleer de vertaling rechtvaardigt dat de Gemeente zal worden bewaard voor of uit die ure, dan er in.

Ten tweede is er het karakter van de zeventigste profetische week in Daniël 9:27. We hebben gezien dat alle zeventig weken verband houden met Daniëls volk en Daniëls heilige stad, d.i. met de Joden en Jeruzalem; dat de negen en zestigste week eindigde met de kruisiging van Christus en niet bij Zijn geboorte; en dat gedurende de negen en zestig weken de Nieuwtestamentische Gemeente nog niet bestond. Indien dan de toekomstige periode der grote verdrukking valt in de zeventigste week, en de Gemeente gedurende de negen en zestig weken nog niet bestond, mogen wij daaruit de conclusie trekken, dat zij er ook niet zal zijn in de zeventigste week. Wij mogen m.a.w. daaruit afleiden dat zij vóór die week begint zal worden opgenomen om met de Heere te zijn.

Ten derde hebben wij aangetoond dat de aard en het doel der verdrukking een opname vóór de verdrukking noodzakelijk maken. Deze ure die over de gehele wereld zal komen, is niet in de eerste plaats een poging van Satan om Gods werk te doorkruisen, maar Gods oordeel over een wereld die God en Christus verwerpt. Dit behoort voor alle uitleggers van het boek Openbaring die inzien dat deze profetieën eerst in de eindtijd zullen worden vervuld, een logische gevolgtrekking te zijn. Alle zegels, bazuinen en de fiolen van wraak hebben hun oorsprong in de hemel, en zijn de uitgieting van Gods toorn over een boze wereld. Satan en de antichrist zullen zich te weer stellen tegen God en Zijn Christus, en er zullen vele bloedige vervolgingen zijn. Dit zijn echter niet de voornaamste eigenschappen der grote verdrukking. Deze vindt men in de herhaalde voorzeggingen van de komende dag der wreake Gods, Joël.1:15; 2:1, 2, 11; Zef.1:14; Op.6:15-17 en van verlossing voor Zijn volk Israël. Jes.63:4-6; Jer.30:7, 8 Ook hebben wij gezien dat als Gods tijd gekomen is om de wereld te tuchtigen, Hij Zijn kinderen wegneemt vóór Zijn gerichten losbarsten. De geschiedenis van Lot is een opmerkelijk voorbeeld van dit beginsel.

Ten vierde zagen we dat de vier en twintig ouderlingen in het boek Openbaring de Oud- en Nieuwtestamentische heiligen vertegenwoordigen. De Gemeente is in hen begrepen. Daar deze ouderlingen zich vóór de troon bevinden, gekleed zijn in fijn lijnwaad

en reeds gekroond zijn vóór het eerste zegel is verbroken, mogen wij besluiten dat de Gemeente tot Christus opgenomen wordt vóór het eerste oordeel der grote verdrukking zal uitbreken.

In de vijfde plaats bleek dat de wederhouder van de antichrist de H. Geest is, en dat de verborgenheid der wetteloosheid niet volledig zal geopenbaard worden, eer de wederhouder is weggenomen. Daar de H. Geest inwoont in de Gemeente en Hij het werk van Satan hoofdzakelijk tegenstaat door middel van de Gemeente, zal het wederhoudende werk des H. Geestes voortduren totdat de Gemeente is opgenomen. Dit houdt niet in dat de Geest gedurende de periode der grote verdrukking niet op aarde zal zijn, doch Hij zal dan op een andere wijze tegenwoordig zijn dan nu het geval is. Dus zal de Gemeente worden weggenomen vóór deze mens der zonde wordt geopenbaard, d.i. vóór de grote verdrukking.

In de zesde plaats hebben wij de noodzakelijkheid aangetoond van een tijdperiode tussen de opneming der Gemeente, en de openbaring van Christus aan degenen die op de aarde zijn: de gelovigen moeten verschijnen voor de rechterstoel van Christus, om verantwoording af te leggen van hetgeen zij op aarde in het lichaam hebben ge-

daan. Dit geschiedt in de hemel, en moeten daarom wachten op de opneming der Gemeente tot Christus in de lucht. ^{1Thes.4:13-18} Het blijkt duidelijk dat de grote verdrukking dus zal vallen ná de opneming der Gemeente.

In de zevende en laatste plaats willen wij er nog de nadruk op leggen, dat de Gemeente niet behoeft uit te zien naar de antichrist, noch naar de grote verdrukking, noch naar andere tekenen van het wereldeinde. Zij moet uitzien naar de Persoonlijke wederkomst van Christus. Daar de Schrift 's Heeren wederkomst voorstelt als de eerstvolgende gebeurtenis van het goddelijk programma, en omdat wij vermaand worden naar Hem uit te zien, besluiten wij daaruit dat Hij vóór de grote verdrukking zal wederkomen.

Al deze dingen maken het voor ons zeker, dat de leer van de opneming vóór de grote verdrukking geen uitvinding is van mensen uit de vroegere of latere geschiedenis der kerk, maar de zuivere leer van het profetische Woord dat zeer vast is.

Wij kunnen dan elkander troosten met de gedachte, dat de Gemeente niet door de grote verdrukking zal gaan.

Laat ons daarom Hem verwachten, onszelven reinigen gelijk Hij rein is en arbeiden voor de redding van anderen, totdat Hij werkelijk zal verschijnen.

***Oorspronkelijke titel: "Will the church pass through the tribulation?"
Dr. Henry Clarence Thiessen (1883-1947) was o.a. hoofd van het departement Nieuw-Testamentisch Grieks aan Wheaton College, Illinois en tot zijn overlijden president van het Baptist Theological Seminary in Los Angeles.***

Wuppertal, 29 juli tot 5 augustus 2023

onderwerp:

"Verbonden en Verbanden"

Indien de algemene hemelvaartsdag nog uitblijft en onze "Heer vertoeft te komen", en meer aardse beperkingen worden opgeheven en uitblijven..... Ja, dan hopen wij toch weer onze jaarlijkse zomerconferentie te houden in Wuppertal, in Bildungsstätte Bundeshöhe. Ondanks onzekere omstandigheden moeten wij toch nu reeds onze voorbereidingen treffen.

's Morgens, om 9:45 uur en 's avonds, om 19:30, worden de bijbelstudiebijeenkomsten gehouden. Ontbijt, warme maaltijd en broodmaaltijd respectievelijk om 8:30, 12:30 en 18:00 uur. De rest van de tijd is aan u om in te vullen. Wij zorgen voor de samenkomsten en (gratis) koffie en thee, bijna de gehele dag door.

Het complex beschikt over diverse kamers, waar mensen gezellig samenkomen. Een aparte ruimte is ingericht waar de jeugd kan vertoeven. Die is redelijk geluiddicht, zodat anderen niet hoeven te worden gestoord.

Onze conferenties zijn niet bestemd voor een bepaalde doelgroep. Mensen van 0 tot ruim 80 jaar komen in de eerste plaats om de bijbelstudiebijeenkomsten te bezoeken, en verder om gezellig samen te zijn met anderen, of zich juist daarvan af te zonderen. Alles kan. Veel luieren, of elke middag een uitstapje

maken naar de één of andere bezienswaardigheid. U ziet maar.

Voor de kampeerders onder ons wordt een gedeelte van het terrein als oergezellige camping ingericht.

Zowel intern als op de camping is het aantal plaatsen beperkt. Geeft u zich dus tijdig op voor deelname.

De tarieven zijn dit jaar als volgt:

Intern:

baby's en peuters tot en met 2 jaar	€ 0,00
kinderen van 3 tot en met 5 jaar	€ 185,00
kinderen van 6 tot en met 12 jaar	€ 275,00
jeugd van 13 tot en met 16 jaar	€ 350,00
volwassenen van 17 jaar en ouder	€ 430,00

Kampeerders:

baby's en peuters tot en met 2 jaar	€ 0,00
kinderen van 3 tot en met 5 jaar	€ 62,00
kinderen van 6 tot en met 12 jaar	€ 85,00
jeugd van 13 tot en met 16 jaar	€ 110,00
volwassenen van 17 jaar en ouder	€ 145,00

Neem eventueel contact met ons op voor een betalingsregeling.

Opgaven voor deelname sinds 1 januari 2023
via het inschrijfformulier op www.bijbelstudie.nl

Agenda van Ab Klein Haneveld

ALKMAAR donderdag 13 apr;
25 mei; 19:45 uur;
"De Alkenhorst",
Schelfhoutlaan 4;
De brief aan Efeze

EMMEN maandag 3/17 apr;
1/15 mei; 19:30 uur;
Stadskerk Emmen;
Van Schaikweg 59;
De profet Jesaja

AMERSFOORT woensdag 5/19 apr;
3/17 mei; 20:00 uur;
"De Hoeksteen",
Klaartje Donzepad 59;
Het boek Genesis

LINSCHOTEN maandag 24 apr;
8/22 mei; 20:00 uur;
"Bij de Tol",
Nieuwe Zandweg 12;
Het boek Richteren

APELDOORN

13 mei; 23 sep; 25 nov
zaterdag, 10:00 tot 16:00 uur
"Het Bolwerk", Ravelijn 55

Nederlands Bijbelstudie Contactdag

onderwerp op 13 mei:

Profetie rond Pinksteren

METEREN zondag 16 apr; 14 mei;
11 jun; 9 jul; 10:00 uur;
Dorpshuis,
Achtersteweg 17;
De brieven aan Timotheüs

ELBURG dinsdag 11/25 apr;
9/23 mei; 19:45 uur;
Buurtgebouw Oostendorp,
Zuiderzeestraatweg Oost 32
Het Evangelie van Lukas

ELBURG zondag 2/16/30 apr;
14/28 mei; 17:00 uur;
Buurtgebouw Oostendorp,
Zuiderzeestraatweg Oost 32

URK zondag 23 apr; 7/21 mei;
17:30 uur; Wijk 8-2
De brieven van Johannes

BEEKBERGEN zondag 28 mei;
8 okt; 24 dec; 10:30 uur;
"De Hooge Weye",
Dorpsstraat 28-36;

BEVERWIJK zondag 7 mei; 24 sep;
5 nov; 10:00 uur;
B.H.K.-gebouw,
Groenelaan 74

DRACHTEN donderdag 6/20 apr;
20:00 uur; "De Fontein",
De Kolken 89;
Johannes & het Christelijke leven

Raadpleeg op www.bijbelstudie.nl de agenda voor eventuele wijzigingen en aanvullingen.

Vooruitgang?

Niet alleen de natuur, maar ook het menselijk bedrijf heeft zijn wetmatigheden. Daartussen vonden reeds de filosofen der oudheid ook deze:

Hoe goed bedoeld, hoe creatief en hoe inventief de oorspronkelijke ideeën ook zijn; wanneer ze worden toegepast zullen zij door de tijd zodanig verslijten en degenereren, dat ze hun oorspronkelijke waarde geheel zullen verliezen. Dit verschijnsel is vooral waar te nemen op het terrein van de politiek en de godsdienst. Hoe fris, verschillend en dikwijls briljant de diverse politieke partijen oorspronkelijk ook waren, na verloop van tijd houden zij zich nog slechts bezig met het in stand houden van zichzelf in plaats van met de oorspronkelijke doelstellingen. En hoe verschillend de onderscheidene religies oorspronkelijk ook waren, uiteindelijk worden ze inderdaad allemaal gelijk. Ze richten zich op het hier en nu en ontaarden in starre rituelen die een soort houvast moeten geven voor het dagelijks leven waarin wij lief moeten zijn voor elkaar. En dat laatste is toch het uitgekledede credo van (bijna) alle politiek en religie in onze tijd. Het rudiment van alle goede bedoelingen. De oorzaak van deze degeneratie ligt in het loslaten van de bron. En wie zijn oorsprong verlaat, verliest zijn identiteit en toekomst. Dat is de wetmatigheid van een zondige wereld en mensheid. Kortom: Wie God en Zijn beginselen verliest, verliest zichzelf.

Ab Klein Haneveld

Nederlands Bijbelstudie Circulaire

Uit de statuten: "De Stichting Nederlands Bijbelstudie Centrum stelt zich ten doel de kennis van de inhoud van de Bijbel, die zij beschouwt als Gods Woord, te verspreiden. De stichting tracht haar doel te verwezenlijken door getuigenis in woord en geschrift." In de praktijk wordt dit o.a. gedaan door het houden van bijbelstudie-avonden, tentcampagnes, contactdagen, conferenties en studiereizen; de publicatie van de lezingen op internet en eventuele geluidsdragers; de uitgave van brochures en deze circulaire.

Financieel is het Nederlands Bijbelstudie Centrum afhankelijk van vrijwillige bijdragen.

Correspondentieadres
Benny Goodmanstraat 40
1311 RA Almere
telefoon (036) 53 62 976
www.bijbelstudie.nl
info@bijbelstudie.nl

Giften
NL03 INGB 0005 5676 69
NL88 RABO 0308 7470 46
ten name van
Nederlands Bijbelstudie Centrum

Giften voor de tentevangelisatie
NL87 RABO 0103 5810 06
ten name van
N.B.C. Evangelisatie
Beide stichtingen hebben een
ANBI goedkeuring